

Kirsi
PEHKONEN

*Pikkasen
pulassa*

KARISTO
HELSINKI

© Kirsi Pehkonen ja Karisto / Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

Tiedon- ja tekstinlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-50053-7

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

Sisään ja ulos

Etsintätoimisto Vitosen ovikello soi, vaativasti. Siru oikoi ohutta rypistynyttä paitaansa, kiiruhti olo-makuuhuoneesta eteiseen ja pyyhkäisi hiusrajasta helteen nostattamia hikipisaroita. Tai ehkä ne oli nostattanut muuan vanhempi konstaapeli Saku Virtanen, jonka hän oli juuri työntänyt alas parvekkeelta.

Onneksi Sirun yhdistetty toimisto ja asunto oli ensimmäisessä kerroksessa ja pudotusta sisäpihan nurmikolle vain pari metriä. Siru oli sanonut Sakulle pakollisen äkki-poistamisen syyksi arkaluonteisen asiakkaan, mutta tosiasiassa oven takana oli jotain aivan muuta poliisin silmille sopimatonta.

Siru piteli lukkonuppia hetken sormissaan ja tunsu sykkeensä nousevan uudelleen. Oliko tällainen hyväksi sydämelle, ensin pulssia kiihdyttivät virkavallan lähiotteet ja heti perään oven taakse ilmaantunut toinen tyyppi, lain nurjemmalta puolelta. Siru ryhdistäytyi, veti keuhkot täyteen ilmaa ja napsautti lukon auki.

Pekki veti sormensa pois ovikellonappulalta ja hymyili vinosti, vaaleat kihartuvat hiukset niskassa pienellä poninhännällä, kultainen merirosvorengas korvassa ja pieni arpi toisen kulmakarvan päällä. Siru hengähti tahtomattaan,

kun lohikäärmeen häntä vilahti hetkeksi näkyviin tipunkeltaisen teepaidan ja revittyjen farkkujen raosta.

– Moi, onko jotain pahasti kesken?

– Riippuu vähän, Siru sai sanottua käheästi.

Hän kävi kuumeisesti mielessään läpi, miltä asunnon puolella näytti parvekkeen kautta poistuneen poliisisakun jäljiltä. Oliko keittiössä näkyvillä mitään miehen paikalla olosta kertovaa, oliko olkkariin jäänyt paitaa, sukkaa, aluspöksyjä tai vaikka vain hikisten lenkkivaatteiden tuoksua? Tai jos oli, haittaisiko se?

Ennen kaikkea, voisiko Pekki tulla sisään ja jatkaa siitä, mihin he Sakun kanssa melkein pääsivät? Sirulla oli varma tieto, että taitoa kyllä löytyisi. Ja luultavasti haluakin.

Mutta ikävä kyllä Pekki ei nyt ollut sillä asialla.

– Pitäis lähteä Rauskun luo.

– Rauskun? Minun? Nyt?

Pekin pomo Tauno Rautakuja alias Rausku ei ollut kuka tahansa pomomies. Siru ei tarkkaan tiennyt, millaisia bisneksiä mies harjoitti, mutta mitä ilmeisimmin niiden laillisuuden kanssa oli vähän niin ja näin.

Rausku oli vieraillut etsintätoimistossa pian sen jälkeen, kun Siru oli aiemmin kesällä sen puolivahingossa ostanut. Silloin Siru oli ensimmäistä kertaa nähnyt myös vilauksen Pekin lohikäärmeestä, jonka kita aukeni kohti...

– Nyt, Pekki pahoitteli. – Työasia.

– Pitääkö mun olla huolissaan?

Siru ei muistaakseen ollut aiheuttanut Rauskulle mitään harmia, pikemminkin päinvastoin. Hän oli saanut hankalahkon etsintätehtävän rouva Ansa Rautakujalta ja ratkaissut sen onnistuneesti, vaikkakin löydös oli palautunut Rautakujien upeaan residenssiin pahanhajuisena ja

-värisenä. Etsintätoimisto oli laskuttanut keikasta melko mukavan summan, mutta kai siitäkin oli liian myöhäistä reklamoida nyt? Ja tuskin henkilökohtaisesti?

– Ei. Mutta jotain vaatetta voisit laittaa. Mulle tuo passaa oikein hyvin, mutta...

Pekki virnisti ja kohotti arpikulmakarvaansa, Siru vilkaisi asuaan. No totta. Ohuen hihattoman topin alta rint-sikat olivat päässeet äsken katoamaan, ja lyhyt kesähame oli sekin ehtinyt rypistyä, alla tasan ei mitään. Ei kai se auttanut. Asiallisempaa päälle ja menoksi.

Porraskäytävässä Siru otti olkalaukustaan Luigin avaimet valmiiksi esille. Hänen italialainen pikkuorhinsa, sammu-lenvihreä Fiat Punto, oli parkkeerattu vaahteroiden alle sisäpihan parkkiruutuun, jotta nopeat lähdöt onnistuivat tarvittaessa. Toki Luigi pääsi välillä omaan somaan autotal-liinsakin lepäämään.

– Ei tarte, Pekki sanoi. – Minä vien ja tuon, talo tarjoaa kyydit.

Siru vilkaisi häntä. Vihjaus ei jäänyt häneltä huomaa-matta. Kokemuksesta hän tiesi, että Pekin kyydeissä ei todellakaan ollut moittimista. Mutta nyt kyyti tarkoitti mustaa Range Roveria, joka odotti kadunvarressa melkein suoraan kivikerrostalon edessä.

Kylmät väreet nipistelivät Sirun selkärankaa, kun hän istahti ylellisenpehmeälle etupenkille. Oliko tämä reissu tosi hyvä vai kylmäävän huono juttu? Ehkä Roverin ilmas-tointi toimi myös silloin, kun auto oli sammutettu. Olisi pitänyt ottaa villapaita.

Pekki laittoi aurinkolasit silmilleen ja ohjasi mustan auton hiljaiselle kadulle. Sopivasti rikkinäiset ja kuluneet farkut näyttivät hänen päällään erittäin sopivilta.

– Onko tämä mun työtä koskeva asia vai Rauskun? Siru varmisti.

– Sinun tietysti, Pekki vilkaisi Sirua. – Kuulet sitten Rauskulta tarkemmin.

– Miksi just minä? Vai huomasiitteko somessa mun ilmoituksen?

– Taitaa olla ihan entisten näyttöjen perusteella.

Siru käänsi katseensa kuumana väreilevälle kadulle, jota Roverin keula nieli. Rausku ei varmasti tiennyt läheskään kaikkia yksityiskohtia Etsintätoimisto Vitosen niin sanotuista onnistuneista etsintäkeikoista. Niiden perusteella niin sanotuista näytöistä kannattaisi ehkä olla hiljaa.

– Hetkinen, Siru tajusi äkkiä. – Eihän Rausku asu täälläpäin. Vaan vanhassa kaupungissa.

– Kuka sanoi, että me ollaan menossa Rauskun kotiin? Tämä on työasia.

– Jaa siis Rauskun työpaikalle? Joka on...?

– Kohta näet. Ei mitään ihmeellistä.

Jalankulkijat hikoilivat kesähepenissään, kaduilla ei saanut suojaa elokuun alun auringolta. Jäätelökioskille oli mutkitteleva jono, ja joku kaatoi vettä pullosta suoraan päähänsä. Sirun olisi tehnyt mieli tehdä samoin. Kylmä roiskaus olisi voinut terävöittää poukkoilevia ajatuksia edes hiukkasen.

– Miksi sitä sanotaan Rauskuksi? Siru kysyi. – Onko se väännös Rautakujasta vai?

– Varmaan niin. Aina se on ollut Rausku, kun minä olen sen tuntenut.

– Kun olet ollut sillä töissä?

Pekki naurahi ja nyökkäsi. Mikä Pekin toimenkuva oli, se oli Sirulle edelleen epäselvää. Mutta selvästikään kyse ei ollut mistään tavanomaisesta eikä välttämättä laillisuusvalaisun kestävästä. Ja Pekiltä oli turha kysellä tarkennusta.

Kruispunt Plezier

Rover kääntyi kadulle, jonka varrella kohosi aivan tavallisia toimistotaloja ja liikerakennuksia. Pekki pysähtyi leveään porttikongin luo, avasi ristikkoportin kauko-ohjaimella ja ajoi sisäpihalle.

– Viides kerros, Pekki tiedotti, kun he olivat nousseet Roverista. – Hissi vai portaat?

Tuulettoman sisäpihan kuumasta asfaltista kertautuva helle liimasi Sirun paidanselkämysten ihoon. Viileän auton jälkeen tunnelma vaihtui kuin suoraan päivätasajalle.

– Hissi? Siru ehdotti.

Pekki kaivoi taskustaan lätkän, jolla avasi paksulasisen sisäänkäynnin. Aulassa kiiltävän siisti hissi oli valmiiksi alhaalla, ja Pekki päästi Sirun sinne edellään. Ovet sulkeutuivat, ja hissi nytkähti liikkeelle. Siru seiso i selkä vasten viilentävää metalliseinää, Pekki häntä vastapäätä samoin.

Siinä he olivat, kaksin pienessä tilassa. Ilmastointi puhalsi kohinalla ja nostatti niskaan kylmiä väreitä. Siru yritti pitää katseensa aisoissa, vaikka häntä olisi kovasti houkuttanut vilkuilla, näkyikö farkkujen ja paidan välistä vilahdustakaan lohikäärmeestä, joka oli tatuoitu ihan lähelle... Siru käänsi nopsasti silmänsä kohti hissikopin kattoa, se oli tasaisen harmaa ja metallinen.

– Sun on ehkä hyvä tietää että... Pekki aloitti, mutta jätti lauseen kesken, vilkaisi näyttötaulussa vaihtuvaa kerrosnumeroa ja palasi sitten taas Siruun.

– Tietää mitä? Onko mulla Rauskun kanssa joku ongelma, josta mä en tiedä? Vai oikeasti etsintäkeikka tilauksessa?

– Ei ongelmia, työasia sulle. Mutta ehkä hyvä tietää, että sun ei ole pakko. Jos et halua.

– Voin sanoa ei, jos tahdon?

– Kyllä.

Pekin ilmettä oli vaikea tulkita. Tarkoittiko se, ettei hän oikeasti uskonut Sirun ammattitaitoon ja että ei kannataisi haukata liian suurta palaa? Vai eikö Pekki halunnut, että Siru ylipäänsä tekisi Rauskulle töitä, laillisiakaan? Tai että Siru saattaisi joutua vaaraan?

Aivan sama, Siru ei aikonut antaa Pekin epäluulojen ohjailla tekemisiään.

Viidennen kerroksen aulan suurista lasi-ikkunoista avautui näkymä liikerakennusten riviin. Leveän käytävän molemmin puolin oli toimistoja ja yritystiloja, muutamassa lasiseinä, mutta useimmat lukitun oven ja nimikyltin takana. Pekki pysähtyi käytävän päässä ovelle, jonka vaatimattomassa himmeässä metallikyltissä luki *Iron Alley Invest Ltd.* Pekki naputteli koodin lukkoon, ja ovi naksautti auki.

Tila olisi voinut olla mikä tahansa moderni toimisto, mutta Siru epäili, ettei se ollut mikä tahansa toimisto. He astuivat odotushuonetta muistuttavaan ikkunattomaan aulaan, josta vei taas muutama suljettu ovi seuraaviin huoneisiin. Yksi oli kutsuvasti auki. Se vei yksionkokoiseen tilaan, jonne Pekki ohjasi Sirun.

Siru tuli ajatelleeksi, että elokuvissa isojen pomojen työpöydät olivat aina ikkunan edessä ja työtuoli selin ikkunaan. Isot pomot eivät ilmeisesti halunneet katsella maisemaa, jonka vuoksi toimisto oli maksanut maltaita? Nyt ei oltu elokuvassa, ja tämän toimiston työpöytä oli sivuttain tulijoihin nähden niin, että sen haltija saattoi kesken töidensä nostaa katseensa ja ihailla kaupunkimaisemaa kaikista avaran kulumahuoneen ikkunoista.

– Tervetuloa.

Siru melkein säpsähti, hän ei ollut huomannut Rauskua. Tämä istui huoneen nurkassa tummaan sohvaryhmään kuuluvassa nojatuolissa ja viittasi Sirua istumaan sohvalle vastapäätä. Siinä olisi ollut hulppeasti tilaa kolmelle, mutta Pekki jäi suosiolla kauemmas ja istahti tuolille leveän työpöydän viereen. Ei kuitenkaan työpöydän omistajan paikalle, Siru huomasi.

Rausku kaatoi itselleen ja Sirulle vettä lasisesta kannusta, jääpalat helisivät juomalasien reunaan. Rauskun vetistävät hailakansiniset silmät tarkastelivat Sirua. Samoin kuin heidän tavatessaan ensimmäisen kerran jokunen viikko sitten, Sirusta tuntui kuin hänet olisi ajettu läpivalaisulaitteeseen.

– Miten etsintätoimistolla sujuu? Rausku kysyi käheällä äänellään.

– Hyvin.

– Töitä on riittänyt?

– Ihan hyvin.

Siru ähkäisi henkisesti, hänhän kuulosti aivan teinikäiseltä vanhemman uteluiden edessä. Hyvin. Ihan hyvin. Varmaan seuraavaksi joo joo kohta.

– Ja aiot jatkaa valitsemallasi uralla?

Sirun vastaus viivähti hetken. Tätä vartenko hänet oli tänne rahdattu?

– Tietysti.

– No hyvä, Rausku totesi. – Olisi etsittävää.

Mies kohensi asentoaan, läpitunkeva katse yhä Sirussa. Nyt tapaamisessa alkoi olla järkeä, tarjolla olisi oikeasti työ-keikka. Mitä Rauskulta oli hukassa?

– On kadonnut laukku, Rausku jatkoi. – Se olisi hyvä saada takaisin.

– Kadonnut mistä? Milloin?

– Hotellin aulasta. Eilen.

– Tämä on varmaan tyhmä kysymys, mutta oletteko kysyneet löytötavaratoimistosta? Siis niin kuin poliisilta? Tai yksityiseltä?

Siru oli kerran unohtanut matkalaukun bussiasemalle, kerrankos sitä ajatuksissaan nousee bussiin ilman matkatavaroita. Matkalaukullinen bilevaatteita ja muuta henkilökohtaista sälää olisi tuskin hyödyttänyt varkaita, ja joku ystävällinen sielu olikin kiikuttanut sen löytötavaratoimistoon. Takaisinlunastuksen hinnalla hän olisi voinut ostaa ainakin yhden kunnan bilemekon. Joten kyllä, hänellä oli käytännön kokemusta tästä, vaikka paljosta muusta etsintähommissa ei ollutkaan.

Rausku ei sanonut mitään, katseli hailakoilla silmillään vesilasinsa yli ja joi pari äänekkästä kulausta.

– Niin no, te ette halua tähän poliisia, Siru tajusi.

Rauskun ilmeettömyys oli myöntävä vastaus.

– Ja ette halua tähän poliisia koska...

Siru mietti hetken. Syitä saattoi olla monia, mutta ensimmäisiksi tulivat mieleen kaksi ilmeisintä.

– Koska laukun sisältö ei kuulu poliisille? Koska laukun kadottaja ei kuulu poliisille?

Nyt Rauskulta irtosi pieni hymy.

– Esimerkiksi. Ja lisäksi.

Siru ojentautui muutaman sentin lähemmäs, kun Rausku piti pienen teatraalisen tauon.

– Poliisi ottaa vastaan ilmoituksen kadonneesta tavaresta, mutta se siitä, Rausku sanoi. – Ei se tarkoita, että sitä tosiasiaa lainkaan etsittäisiin.

Niinpä tietysti. Toki jos joku toimittaisi löytämänsä tavaran poliisille ja se tunnistettaisiin, se päätyisi takaisin omistajalle. Mutta pitäisi olla melko arvokas hukkatavara, ennen kuin se aiheuttaisi todellisia poliisin etsintätoimenpiteitä.

– Sinne voi toki ilmoittaa katoamisesta, Rausku jatkoi. – Mutta on kätevämpää, jos laukun on kadottanut joku, joka ei liity firmaan millään tavalla. Joka voi kysellä laukun perään tai tehdä katoamisilmoituksen, yksityishenkilönä.

– Myös somessa, Pekki puuttui keskusteluun. – Nettiloorumeilla.

Siru vilkaisi taakseen. Hän oli luullut, että Pekki palkollisena sulkisi korvansa keskustelulta. Olivatko Rausku ja Pekki keskustelleet tästä keskenään? Ja siksi Siru oli täällä?

Mutta Siru ymmärsi pointin.

– Siis että etsisin laukkuja niin kuin olisin kadottanut sen itse?

Rausku nyökkäsi, Siru oli tulkitsevinaan olemuksessa häivähdyksen tyytyväisyyttä.

– Etsintätoimisto Vitosella vaikuttaa nykyään olevan monitahoisia työtapoja, Rausku sanoi. – Ja koska tämä ongelma on jossain määrin monitahoinen...

Rausku jätti lauseen kesken ja nyökkäsi. Siru ei ollut varma, ollako monitahoisuudesta ylpeä vai nolo. Etsintätoimistolla ei ollut pilvin pimein ollut asiakkaita ja etsittäviä,

se oli fakta, ja tapaukset olivat ratkenneet melko kummallisten kiemuroiden kautta, toinen fakta. Toimiston edelliseltä omistajalta Julius Vitoselta ei voinut kysyä aiemmista tavanomaisista toimintatavoista, koska hän oli häipynyt yhteystietoja jättämättä. Joten Rausku saattoi tarkoittaa monitahoisilla työtavoilla myös kyseenalaisia, merkillisiä tai pelkästään sattumanvaraisia onnenkantamoisia.

Siru otti olkalaukustaan lehtiön ja kynän kuten ammatilainen ainakin. Toimiston työkoneella olisi ollut valmiina Julius Vitosen jäljiltä tiedostopohja ja pöytälaatikossa monisteena tiedonkeruumoniste asiakkaan täytettäväksi. Mutta hän ei olisi edes osannut kuvitella ojentavansa Rauskulle monistetta ja kynää, jotta täyttäisitkös ensin tämän. Ehkä se olisi ojennettu Pekille, tai ehkä paikalle olisi aineellistunut sihteeri.

Siru kyseli yksityiskohtia ja kirjasi faktat muistiin. Etsintätehtävä oli pääpiirteissään selkeä. Oli kadonnut ruskea nahkalaukku, sisältöineen. Tarkemmista tuntomerkeistä kysyttäessä Pekki nousi seisaalleen, haki työpöydältä paperille tulostetun valokuvan ja ojensi sen Sirulle.

Kuvasta oli rajattu pois kaikki henkilöt, näkyvissä oli vain tuntemattoman käden pitelemä laukku. Tulosteelle oli kirjoitettu laukun tuotetietoja, Kruispunt-laukku, malli Plezier, puhvelinnahkaa, väri Boston Tan, vetoisuus 34 litraa, valmistettu Alankomaissa. Kunnioitusta herättävä luettelo, Siru ei taatusti olisi tiennyt yhdestäkään omasta laukustaan samanlaista litaniaa. Mutta ehkä laukun hankintahinta oli ollut sellainen, että yksityiskohdat tuli kysytyä tarkkaan.

Siru saisi etsiä sitä kuin omaansa, se ei herättäisi kysymyksiä. Aivan normaalia laukunhukkaustoimintaa. Tai etsijä voisi olla Etsintätoimisto Vitonenkin, vähän tilan-

teesta riippuen, ja lopulta laukku toimitettaisiin takaisin Rauskulle.

– Tai Asko-Petterille, Rausku tarkensi.

Pekki liikahti kiusaantuneena tuolillaan. Siru arvasi syyksi hänen ristimänimensä mainitsemisen. Pekki oli mieluummin Pekki, ei muuta. Molemmat Rautakujat kuitenkin kutsuivat häntä itsepintaisesti Asko-Petteriksi.

– Siis jos se on mukavampaa, Rausku jatkoi. – Olla kontaktissa Asko-Petterin kanssa.

Sirun silmät räpsähtivät ylimääräisen kerran. Jos on mukavampaa. Hän ei kutsuisi edellisiä lähikontakteja Pekin kanssa aivan sillä sanalla. Vaan jollain paljon kuumemmalla. Siru ei uskaltanut vilkaista Pekkiin päin, ettei vahingossa humautaisi punaiseksi pelkästä Pekin kulmakarvan kohotuksesta. Nyt piti unohtaa helteiset lakanat ja keskittyä kadonneeseen nahkalaukkuun. Josta hän ei tiennyt juuri muuta kuin ulkonäön.

– Laukku katosi siis tarkalleen ottaen keneltä? Siru hoksasi kysyä.

Rausku ei vaikuttanut henkilöltä, joka hukkaisi yhtään mitään. Siru vilkaisi Pekkiä, alias Asko-Petteriä, joka ei yhtään tykännyt ristimänimestään ja joka oli noussut seisomaan työpöydän ääressä.

Ettei laukku vain ollut hävinnyt Pekiltä? Ei kai sentään.

– Eräältä työntekijältä, saat tavata hänet kyllä, Rausku sanoi. – Laukku lähti väärille teille eilen. Parempi että selvität itse loput.

– Entä laukun sisältö? Siru kysyi. – Se ei ole tyhjä?

– Tavanomaista viikonlopun matkatavaraa. Mutta sisälön tutkiminen ei kuulu toimeksiantoon.

Älä katso laukkuun, Siru suomensi mielessään.

– Se ei taida toimia niin, Siru sanoi. – Jos vaikka joku on ottanut laukun talteen ja haluaa varmistaa, että olen oikea omistaja. Kysyy, että luettelepa mitä laukussa on.

– Totta, Rausku nyökkäsi.

Pilkahtiko pieni arvostuksen välähdys muuten ilmeettömissä silmissä?

– Se olisi aika epäilyttävää, Siru jatkoi. – Joten?

– Muutama vaate, miesten. Vaihtopaita. Alushousut. Solmio. Nesessääri. Pari kirjaa. Tavanomaiset yöpymistartvikkeet.

Siru kirjasi luettelon muistiin, ja lisäsi loppuun itselleen muistutuksen tarkistaa, mikä on nesessääri.

– Ja entä jos laukku vaikuttaa tyhjältä? Siru kysyi. – Jos löydämme, tai siis kun löydän sen?

– Toimitat laukun silti takaisin. Sellaisenaan.

Siru oli jo aikeissa avata suunsa ja ryhtyä sopimaan etsintäkeikan hinnasta, mutta sai pidäteltyä intoaan. Rauskun puoliso Ansa ei ollut kysynyt toimeksiantonsa hintaa. Kustannuksilla ei luulisi olevan väliä Rauskullekaan.

Sitä paitsi eikö hän jo kerran muotoillut sloganikseen *Siru Valpas ja lupa laskuttaa?*

Siru tiedusteli vielä, kuinka usein etsintäoperaatiosta toivottiin väliraportointia ja onnitteli itseään superammattimaisilta kuulostavista sanavalinnoista.

– Mitä vähemmän väliaikatietoja, sen parempi, Rausku linjasi. – Lopputulos ratkaisee.

– Ja minun pitäisi laittaa toimeksi nopeasti? Siru arvasi. – Ennen kuin jäljet jäätyvät?

Voi ääk, mistä vanhasta elokuvasta tuo tuli mieleen? Niin kuin laukusta voisi jäädä maahan tai mihinkään jälkiä.

– Toki ymmärrän, että etsintätoimistolla on muitakin

töitä menossa, Rausku nyökkäsi ja katseli Sirua tuumivasti.

Siru tuijotti takaisin poskilihaskaan värähtämättä. Hänen pakkansa oli tosiaan kehittynyt harppauksin sen jälkeen, kun hänestä tuli etsintäyrittäjä.

– Ei tällä ole oikeastaan takarajaa, Rausku kohautti hiukan harteitaan. – Mutta toki, kuten sanoit, ennen kuin.

Rausku laski vesilasin pöydälle, ja vähäisestä elekielestä Siru ymmärsi, että audienssi Iron Alley Invest Ltd:ssa oli päättynyt. Hän otti olkalaukkunsa, sitä ei auttanut nyt unohtaa, ja ryhtyi pakkaamaan lehtiötä ja kynää takaisin taskuunsa.

Siru seisahtui ja jäi hetkeksi miettimään. Laukun kadottajaksi oli mainittu eräs työntekijä, mutta laukun omistajasta ei tarkalleen ottaen ollut ollut puhetta. Ei kai Rausku olisi palkannut häntä etsimään työntekijänsä reissukassia?

– Ai niin vielä. Kenen laukku se siis oikeasti on?

Rausku kallisti päätään ja mietti hetken.

– Nyhän se on tavallaan sinun. Sen aikaa, kun etsit sitä. Kun se löytyy, se ei ole enää sinun.

– Selvä.

Ei juttu ihan selvä ollut, vaan lähinnä epäilyttävä. Mutta mitä muuta siinä olisi voinut sanoa.

Pekki ohjasi Sirun edellään käytävään ja kohti hissiä. Siru kelailli päässään tätä nopeasti edennyttä muutosta päiväohjelmaan.

Mitä tietoja hänellä oli tästä tapauksesta? Oli kadonnut laukku, katoamisesta oli tiedossa aika, paikka, laukkumalli ja sen sisältö suurin piirtein, nimeltä mainitsematon kadottaja oli vielä tapaamatta. Asialla ei ollut tai oli kiire, jos ei muuten niin siksi, että laukun ylipäättään voisi vielä löytää. Kuulosti yhtä selkeältä kuin toimiston etsintähommat yleensä.